

Recensie: Hadestown ★★★★****

National Theatre Londen
zaterdag 5 januari 2019

foto © Helen Maybanks

Recensie:

Een gedeeltelijke staande ovatie ontving Hadestown in het Olivier Theatre van The National Theatre. En te horen aan het luide gejoel achteraf lijkt het erop dat The National Theatre een nieuwe potentiële hit te pakken heeft met deze productie die zich liet inspireren op het folkopera album van Anaïs Mitchell uit 2010. Hadestown vertelt het verhaal van Eurydice en Orpheus dat gebaseerd is op de Griekse mythe (waarvan al sinds 1762 een opera bestaat van Gluck en nu dus ook een musical van Mitchell). Eurydice (een verrukkelijke Eva Noblezada die erg fris speelt en over een knap stemtimbre beschikt dat ons in de diepte erg weet te overtuigen zoals in het duet 'All I've ever known' dat onder andere begeleid wordt door akoestische gitaar en pizzicatospel op viool, cello en contrabas) verkoopt haar ziel aan de duivel, Hades (ontzettend straffe rol voor Patrick Page die de Nick Cave/Leonard Cohen in hem mag boven halen in onder andere 'Hey little songbird' met de geweldige lyrics 'You'd shine like a diamond down in the mine and the choice is yours if you're willing to choose. Seeing as you've got nothing to lose and I could use a canary.' en 'Why we build te wall' waarbij angst bezongen wordt om bezit te verliezen.) Page mag lekker vaak zijn songs in parlando brengen, soms schurkend aan over the top/overacting door de heel lage regionen van zijn stemregister op te zoeken. Over vrouwen zing ie in Chant II tegen Orpheus: 'Women are as slick as eels. Women, quicker than the asp always slipping from your grasp. Take it from a man no longer young. If you want to hold a woman, son. Hang a chain around her throat made of many carat gold.'

Eurydice denkt dat ze de vrijheid zal krijgen maar in de realiteit heeft ze zich met handen en voeten aan hem gebonden en wordt ze een slaaf in zijn fabriek in de onderwereld terwijl ze dacht dat ze in het paradijs zou geraken. Haar geliefde Orpheus daalt te voet neer om na een lange tocht aan te komen in de onderwereld terwijl zijn lief gewoon de trein nam. Zijn plan: haar komen halen en haar opnieuw naar de gewone wereld leiden.

Hades komt zo in een spagaat terecht waarop de Fates die het lot bezingen (Carly Mercedes Dyer, Rosie Fletcher en Gloria Onitiri die meerstemmig en a capella ronduit subliem zijn en wat doen denken aan The Andrew Sisters) handig op inspelen. Staat ie het niet toe dan is hij harteloos, staat ie het wel toe dan heeft ie geen ruggengraat, stellen ze. Uiteindelijk geeft ie hen een kans wanneer ie ontroerd door een wat infantiel lalala-melodietje van Orpheus (een van de zwakkere songs uit het stuk, maar ook meteen het leitmotiv voor Reeve Carney's personage) terug herinnerd wordt aan zijn jeugdige verliefdheid om Persephone (Amber Gray die een overweldigend 'Livin' it up on top' brengt). Uiteindelijk zal Hades het koppel testen. Ze moeten voor de goden en de mensen (het publiek) achter elkaar stappen in hun tocht naar de vrijheid. Orpheus moet de kop daarbij nemen. Ze mogen geen handen geven, Eurydice moet achter haar lief stappen. Hij mag daarbij niet omkijken. Persephone is versted: 'You let them go?' vraagt ze waarop Hades droog 'I let them try' antwoordt.

Voor blues, country, en folkmuziek tekent deze erg coherente musical qua klankkleur. De scenografie van Rachel Hauck ademt ook moeiteloos deze van een kroeg uit maar toont ook hoe simpel het verhaal is dat erg sterk aan elkaar gepraat wordt door André De Shields als Hermes die wat doet denken aan James Brown en Ike Turner, zeker wanneer ie met Gray opkomt in het tweede deel en een groot

bonkend hart nabootst door met zijn vuist op en neer te gaan onder zijn vest. De drie draaiende platformen zijn functioneel. De middelste om het gezelschap de dieperik in te werken richting Hadestown, of de drie los van elkaar in tegenwijzerzin of wijzerzin bewegende cirkels van elkaar te laten draaien zodat het wandelen naar of uit Hadestown geënceneerd kan worden. De aarde staat voor de pub, Hadestown staat voor het uit elkaar getrokken decor. Op zich is dat niet echt vernieuwend. 'Hersenschimmen' van Guy Cassiers uit 2006 hanteerde ook die techniek.

U merkt het: wij zijn een stuk kritischer dan het publiek, en behoorden dan ook tot het deel dat geen staande ovatie gaf na de show. Het verhaal en de intrige is immers wat aan de magere kant en de songs niet altijd van hetzelfde niveau hoewel er erg goed gezongen en gemusiceerd wordt in deze productie die geregisseerd werd door Rachel Chavkin. Hoe het komt dat toch veel mensen een staande ovatie gaven? Misschien dat de meesten in de zaal in 2018 geen slordige 350 concerten, podiumvoorstellingen of concerten zagen, wat wij wel deden?

< Bert Hertogs >

Hadestown speelt nog tot en met 26 januari 2019 in the National Theatre. Vanaf 22 maart 2019 strijkt de productie neer in het Walter Kerr Theatre op Broadway.